

Arrest

nr. 240 453 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 december 2006, verklaart er zich op dezelfde dag een eerste maal vluchteling.

Op 25 juni 2007 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest nr. 2 949 van 23 oktober 2007 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad bevestigd.

1.2. Op 30 juni 2008 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 5 februari 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. Het beroep tegen deze beslissing tot weigering tot inoverwegingname werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 29 440 van 30 juni 2009.

1.3. Op 17 maart 2016 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Op 26 augustus 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.4. Nadat door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 februari 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gevraagd om verzoekers internationale beschermingsstatus opnieuw te onderzoeken in het licht van een nieuw element en nadat verzoeker hieromtrent werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 augustus 2019, werd door de commissaris-generaal op 9 januari 2020 een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 januari 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 23.12.1369 (13 maart 1991) en bij aankomst in België minderjarig te zijn. U bent afkomstig uit Kundasan, district Dushi, in de provincie Baghlan.

U verklaarde tijdens uw eerste verzoek het volgende: u bent een sjitische moslim en Hazara van etnische origine. U noch iemand van uw familie was ooit politiek actief. Uw moeder en twee jongere broers verblijven nog in Afghanistan. U diende uw land van herkomst te verlaten omwille van persoonlijke problemen. U volgde een privé cursus en ontmoette op die manier een meisje met wie u bevriend geraakte. Af en toe spraken jullie elkaar voor of na de les, of wisselden briefjes uit. Op een bepaald moment zei uw vriendin dat u haar ten huwelijk moest vragen omdat ze bang was dat één van haar broers haar zou uithuwelijken. Na een tijdje begon haar neef – die ook de cursus volgde - iets te vermoeden en hij vertelde het aan haar broers. Sindsdien, in aqrab 1385 (oktobernovember 2006), mocht uw vriendin de lessen niet meer volgen en werd ze geslagen door haar broers. Ook u bleef thuis omdat u bang was dat er u iets zou overkomen. In het dorp ging het gerucht dat u voorzichtig moest zijn. Een vriend kwam u vertellen dat de broers u wilden vermoorden omdat de eer van hun zus en familie te schande was gemaakt. Er zou geen bemiddeling mogelijk zijn omdat de broers rijke criminelen zijn die bovendien banden zouden hebben met de autoriteiten, terwijl u uit een arm gezin komt. U bleef nog vijf tot zes dagen thuis en besloot toen te vluchten. U verkocht de winkel van uw vader en verliet op 20 aqrab 1385 (11 november 2006) Afghanistan via Iran en Turkije richting België, waar u op 18 december 2006 een eerste asielpprocedure opstartte.

Op 25 juni 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat de door u aangehaalde asielmotieven als onvoldoende zwaarwichtig werden beschouwd en u niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd op 23 oktober 2007 gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 30 juni 2008 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich daarvoor op de motieven die u eerder ook al aanhaalde. Op 5 februari 2009 nam het DVZ een beslissing tot niet-inoverwegingname van uw tweede aanvraag.

U deed intussen een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop u een positief antwoord kreeg. Uw verblijf werd herhaaldelijk verlengd, tot in mei 2015 uw verblijfskaart werd ingetrokken omdat u geen nieuwe beroepskaart kon voorleggen. Op 23 mei 2016 diende u een nieuwe aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis in.

Op 17 maart 2016 verklaarde u zich een derde maal vluchteling. U hield vast aan uw eerdere verklaringen. Uw broer die politieagent was zou intussen naar Frankrijk gevlucht zijn en uw moeder en uw andere broer werden wegens de eerdere problemen met de broers van uw vriendin vaak geslagen. Uw vijanden zouden banden hebben met de Taliban en zelfs met Islamitische Staat. Uw huis zou ook in brand gestoken zijn waarna uw familieleden verhuisden. U voegde eraan toe dat de situatie in Baghlan onveilig is. U haalde eveneens aan dat u reeds lang, sinds 2006, in België bent en ingeburgerd raakte en niet meer zou kunnen aarden in Afghanistan.

Ter staving van uw derde verzoek legde u volgende documenten neer: documenten van uw opleiding, documenten over uw lessen Nederlands, een taskara, een kopie van uw Afghaans paspoort (in België verkregen bij de Afghaanse ambassade), een publicatie uit het Belgisch Staatsblad over uw winkel Muhabad, een getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer, documenten over uw tijdelijk verblijf, en een brief van uw raadsvrouw inzake uw nieuwe regularisatieaanvraag.

Op 26 augustus 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten weinig aannemelijk bleken. Rekening houdend met de toenmalige situatie in het district Dushi in de provincie Baghlan werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende hiertegen geen beroep in.

Uit informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u ongeveer drie maanden na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd. Immers werd de DVZ in het bezit gesteld van de (gelegaliseerde vertaling) van uw huwelijksakte, waaruit kan worden opgemaakt dat u op 2 december 2016 ging huwen in de provincie Baghlan. Volgens de DVZ blijkt uit de akte duidelijk dat u niet via een volmacht huwde, doch in persoon aanwezig was. Op 27 februari 2019 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus in het licht van dit nieuwe element te onderzoeken.

Op 5 augustus 2019 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U verklaart dat u inderdaad naar Afghanistan bent teruggekeerd maar ontkent dat u naar Afghanistan reisde met de bedoeling er te huwen. U herhaalt dat uw moeder en zus geslagen werden door de mensen met wie u eerder problemen kende, en dat uw moeder u smeekte haar op te zoeken (CGVS, p.3). U reisde in december 2016 naar Kabul en werd op de luchthaven opgepikt door iemand die u naar een huis in de stad bracht. Uw moeder en schoonvader hadden dit huis gehuurd. U verbleef daar gedurende een maand en kwam nauwelijks buiten. Vervolgens zou u dan enkele dagen voor uw terugkeer naar België zijn gehuwd met S.G.S., een vrouw die uw moeder al geruime tijd helpt. Uw vrouw is u ondertussen in België komen vervoegen.

Uw paspoort bent u recent kwijt geraakt en kan u dus niet neerleggen. Wel toont u het CGVS volgende stukken: uw Belgische verblijfstitel, uw rijbewijs, documenten in verband met uw verblijf en werk in België.

B. Motivering

U kreeg op 26 augustus 2016 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Dushi gelegen in de provincie Baghlan een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier en uit uw verklaringen, blijkt dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde begin december 2016 naar Afghanistan om vervolgens op 5 januari 2017 terug te keren. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 5 augustus 2019.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval **wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan** (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer **de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen**. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een

deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

U verklaart dat uw terugkeer naar Afghanistan louter werd ingegeven door uw bezorgdheid om de situatie van uw moeder. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw relaas hieromtrent toch sterk dient te worden gerelativeerd.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat al in de beslissing van 26 augustus 2016 werd opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw vijanden, de broers van het meisje met wie u wou trouwen, uw moeder na uw vertrek hardhandig zouden zijn beginnen aanpakken, dit terwijl ze eerst, toen u nog in Afghanistan verbleef, geen enkele actie tegen u of uw familie zouden ondernomen hebben. Bovendien kon u de feiten niet in de tijd situeren en kan niet worden ingezien waarom deze personen uw moeder, ongeveer dertien jaar na uw vertrek uit Afghanistan, nog steeds zouden lastig vallen.

Ten tweede blijkt tijdens het onderhoud dat u niet eerlijk bent over uw werkelijke motief voor terugkeer. Immers blijft u volhouden dat u voor uw moeder terugkeerde en dat u pas enkele dagen voor uw terugkeer naar België religieus gehuwd bent, terwijl uit een in het administratief dossier aanwezig kopie van de huwelijksakte duidelijk kan worden opgemaakt dat u al op 5 december 2016, dus vlak na uw terugkeer in Kabul, bent getrouwd. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, oppert u dat er een foutieve datum wordt vermeld, of dat de datum verkeerd werd omgezet (CGVS, p.5), wat weinig waarschijnlijk is.

Bovendien geeft de akte aan dat het huwelijk uiteindelijk werd geregistreerd op 18 december 2016, nog altijd ruim voor uw terugkeer naar België. Gezien deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht dat u pas enkele dagen voor het einde van uw bezoek aan Afghanistan gehuwd bent. Dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw motief voor terugkeer, is erg opmerkelijk. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat u meerdere keren naar Afghanistan bent teruggekeerd. Immers legt u uw paspoort niet neer, naar eigen zeggen omdat u dat recent zou zijn kwijtgeraakt. Dat lijkt wel bijzonder toevallig. Bovendien heeft u geen aangifte gedaan van het verlies van uw paspoort en zou u dit enkel hebben gerapporteerd aan de eigenaar van het hotel (in Nederland) waar het document verloren zou zijn gegaan (CGVS, p.2). Dit alles doet vermoeden dat u uw reisdocument niet kwijt bent maar liever niet aan het CGVS laat zien.

Wat er ook van zij, uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 24 juli 2019 blijkt aldus dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan een maand in Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U bent er in geslaagd naar België te komen en hier een bestaan uit te bouwen, wat getuigt van creativiteit en doorzettingsvermogen. U bent hier aan de slag gegaan en bent vennoot in een handelszaak (CGVS, p.8). U volgde verschillende opleidingen (bakker, bedrijfsbeheer). Iemand met uw capaciteiten en vaardigheden moet in staat worden geacht ook in Kabul werk te vinden. Bovendien is Kabul u niet onbekend. U bent er recent naartoe gegaan en heeft er een maand verbleven. Zoals hierboven al werd uiteengezet, heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u daar louter en alleen was om uw moeder bij te staan. Overigens kan niet worden uitgesloten dat u ook al daarvoor (of daarna) naar Afghanistan bent teruggekeerd. Doordat u geen paspoort neerlegt, biedt u daar alleszins geen duidelijk zicht op.

Samengevat merkt het CGVS op dat u niet alleen over de vaardigheden beschikt om een leven op te bouwen in Kabul, maar dat u daartoe ook kan beschikken over enige kennis van de hoofdstad, uiteindelijk toch de stad waar u zou zijn gehuwd.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Kabul via de internationale luchthaven van de stad op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Ten overvloede kan bovendien nog opgemerkt worden dat hoewel het CGVS ten tijde van de toekenning van uw beschermingsstatuut oordeelde dat er voor burgers afkomstig uit het district Dushi een beschermingsnood zoals voorzien in artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet bestond, er heden vastgesteld moet worden dat de veiligheidssituatie in Dushi actueel van die aard is dat er niet langer vanuit gegaan wordt dat elke burger uit de provincie Dushi een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld loopt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verwijzing naar de problemen die u en uw familieleden in het verleden zouden hebben gekend, kan hier worden herhaald dat het CGVS eerder al tot de vaststelling kwam dat uw relaas hieromtrent weinig aannemelijk is gebleken. Uw terugkeer naar Afghanistan bevestigt dat.

U verklaart verder dat u hier al geruime tijd woont, studeerde en een diploma behaalde. Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke motieven geen verband houden met criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch ressorteren deze onder de definitie van subsidiaire bescherming.

U zou zich hier ook "de cultuur" eigen hebben gemaakt (CGVS, p.6). U toont evenwel niet aan dat u omwille van uw langdurig verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd.

De documenten die u tijdens het onderhoud liet zien leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Deze documenten zeggen louter iets over uw identiteit en uw activiteiten in België.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in om de subsidiaire beschermingsstatus niet op te heffen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Opheffing subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. Op 18 december 2006 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij wordt bedreigd door de broers van een meisje met hij een relatie had. Op 25 juni 2007 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het door verzoeker aangevoerde vluchtrelaas onvoldoende

zwaarwichtig werd geacht en hij niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 2 949 van 23 oktober 2007 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad bevestigd.

Op 30 juni 2008 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Op 5 februari 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing tot weigering tot inoverwegingname werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 29 440 van 30 juni 2009.

Intussen verkreeg verzoeker een verblijf in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat werd verlengd tot mei 2015 omdat hij toen geen nieuwe beroepskaart kon voorleggen. Op 23 mei 2016 dient verzoeker een nieuwe aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 17 maart 2016 dient verzoeker een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in de motieven die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Hij voegt toe dat zijn familieleden ook problemen ondervonden en dat zijn huis in brand werd gestoken naar aanleiding van de problemen met de broers van het meisje waarmee hij een relatie had. Hij voert ook aan in België te zijn ingeburgerd. Hij legt een aantal bijkomende documenten voor. Op 26 augustus 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten onaannemelijk werden geacht en omdat hij in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt en hij niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2019 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om verzoekers internationale beschermingsstatus opnieuw te onderzoeken nadat uit informatie blijkt dat verzoeker naar Afghanistan is teruggekeerd om er te huwen. Verzoeker werd dienaangaande gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 augustus 2019. Op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot opheffing van de op 26 augustus 2016 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoekers terugkeer naar Afghanistan van begin december 2016 tot 5 januari 2017 en zijn verblijf in de stad Kabul gedurende deze periode aantoont dat hij in deze stad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, temeer daar geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde beweegredenen voor zijn terugkeer naar Afghanistan en daar evenmin kan worden uitgesloten dat verzoeker meerdere keren naar Afghanistan terugkeerde; (ii) de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan actueel niet langer noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming aan verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (iii) de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2016; (iv) hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij zich omwille van zijn verblijf in België niet langer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

2.2.2.4. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal vooreerst terecht als volgt:

“U verklaart dat uw terugkeer naar Afghanistan louter werd ingegeven door uw bezorgdheid om de situatie van uw moeder. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw relaas hieromtrent toch sterk dient te worden gerelativeerd.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat al in de beslissing van 26 augustus 2016 werd opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw vijanden, de broers van het meisje met wie u wou trouwen, uw moeder na uw vertrek hardhandig zouden zijn beginnen aanpakken, dit terwijl ze eerst, toen u nog in Afghanistan verbleef, geen enkele actie tegen u of uw familie zouden ondernomen hebben. Bovendien kon u de feiten niet in de tijd situeren en kan niet worden ingezien waarom deze personen uw moeder, ongeveer dertien jaar na uw vertrek uit Afghanistan, nog steeds zouden lastig vallen.

Ten tweede blijkt tijdens het onderhoud dat u niet eerlijk bent over uw werkelijke motief voor terugkeer. Immers blijft u volhouden dat u voor uw moeder terugkeerde en dat u pas enkele dagen voor uw terugkeer naar België religieus gehuwd bent, terwijl uit een in het administratief dossier aanwezig kopie van de huwelijksakte duidelijk kan worden opgemaakt dat u al op 5 december 2016, dus vlak na uw terugkeer in Kabul, bent getrouwd. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, oppert u dat er een foutieve datum wordt vermeld, of dat de datum verkeerd werd omgezet (CGVS, p.5), wat weinig waarschijnlijk is.

Bovendien geeft de akte aan dat het huwelijk uiteindelijk werd geregistreerd op 18 december 2016, nog altijd ruim voor uw terugkeer naar België. Gezien deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht dat u pas enkele dagen voor het einde van uw bezoek aan Afghanistan gehuwd bent. Dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw motief voor terugkeer, is erg opmerkelijk. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat u meerdere keren naar Afghanistan bent teruggekeerd. Immers legt u uw paspoort niet neer, naar eigen zeggen omdat u dat recent zou zijn kwijtgeraakt. Dat lijkt wel bijzonder toevallig. Bovendien heeft u geen aangifte gedaan van het verlies van uw paspoort en zou u dit enkel hebben gerapporteerd aan de eigenaar van het hotel (in Nederland) waar het document verloren zou zijn gegaan (CGVS, p.2). Dit alles doet vermoeden dat u uw reisdocument niet kwijt bent maar liever niet aan het CGVS laat zien.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt in zijn eerdere verklaringen dat hij naar Kabul reisde om in te gaan *“op de smeekbedes van zijn moeder om haar te komen bezoeken”*. Het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen volstaat geenszins teneinde de motieven in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker opmerkt dat zijn echtgenote niet werd gehoord, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal verplicht om verzoekers echtgenote te horen. Dit klemmt des te meer daar verzoekers echtgenote bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie betreffende verzoekers terugkeer naar Afghanistan kan worden beschouwd. Bovendien laat verzoeker geheel na te verduidelijken welke bijkomende informatie zijn echtgenote zou kunnen verschaffen en/of op welke wijze deze informatie eventueel een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.2.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker heden in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en dat er bijgevolg *in casu* sprake is van een wijziging in de omstandigheden in verband waarmee verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend die een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft:

“Wat er ook van zij, uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 24 juli 2019 blijkt aldus dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan een maand in Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U bent er in geslaagd naar België te komen en hier een bestaan uit te bouwen, wat getuigt van creativiteit en doorzettingsvermogen. U bent hier aan de slag gegaan en bent vennoot in een handelszaak (CGVS, p.8). U volgde verschillende opleidingen (bakker, bedrijfsbeheer). Iemand met uw capaciteiten en vaardigheden moet in staat worden geacht ook in Kabul werk te vinden. Bovendien is Kabul u niet onbekend. U bent er recent naartoe gegaan en heeft er een maand verbleven. Zoals hierboven al werd uiteengezet, heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u daar louter en alleen was om uw moeder bij te staan. Overigens kan niet worden uitgesloten dat u ook al daarvoor (of daarna) naar Afghanistan bent teruggekeerd. Doordat u geen paspoort neerlegt, biedt u daar alleszins geen duidelijk zicht op.

Samengevat merkt het CGVS op dat u niet alleen over de vaardigheden beschikt om een leven op te bouwen in Kabul, maar dat u daartoe ook kan beschikken over enige kennis van de hoofdstad, uiteindelijk toch de stad waar u zou zijn gehuwd.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Kabul via de internationale luchthaven van de stad op een veilige manier toegankelijk is.

[...]

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in

Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is."

Verweerder laat op 17 augustus actuele informatie geworden over de situatie van de stad Kaul. COI Focus Afghanistan: "Security situation in Kabul City", 8 april 2020. Uit de toelichting blijkt dat de veiligheidssituatie niet gewijzigd is sinds de vorige COI Focus.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de stad Kabul voor hem niet bekend is, dat hij er geen kennissen of familie heeft en dat hij er tijdens zijn verblijf steeds binnen bleef. De Raad wijst erop dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 30 augustus 2018 (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) blijkt dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO *Guidance Note* (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de *Guidance Note* wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat het ontbreken van kennissen of familie in Kabul in hoofde van verzoeker de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in deze stad niet in de weg staat.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International, dient erop gewezen dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en bijgevolg niet van aard is om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Bovendien merkt verzoeker op dat het CGVS de laatste tijd systematisch in alle Afgaanse dossiers Kabul als vluchtalternatief naar voor schuift waardoor men zich openlijk de vraag kan stellen of dit de situatie aldaar niet juist nog gaat verergeren door iedereen naar daar terug te sturen én op die manier de beweerdelijke kansen, dewelke mensen zoals verzoeker met de nodige vaardigheden en capaciteiten hebben, om werk te vinden en een nieuw leven op te bouwen uiterst minimaal, verwaarloosbaar tot zelfs nihil worden.", dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Verzoeker laat na enig objectief stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de kansen om werk te vinden in de stad verminderen of verdwijnen doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in andere Afgaanse dossiers vaststelt dat verzoekers om internationale bescherming in de stad Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikken. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering.

2.2.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Baghlan niet langer dermate is dat een persoon die terugkeert naar dit gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt:

"Ten overvloede kan bovendien nog opgemerkt worden dat hoewel het CGVS ten tijde van de toekenning van uw beschermingsstatuut oordeelde dat er voor burgers afkomstig uit het district Dushi een beschermingsnood zoals voorzien in artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet bestond, er heden vastgesteld moet worden dat de veiligheidssituatie in Dushi actueel van die aard is dat er niet langer vanuit gegaan wordt dat elke burger uit de provincie Dushi een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld loopt."

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International, dient erop gewezen dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en bijgevolg niet van aard is om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

2.2.2.7. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2016; (ii) verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij zich omwille van zijn verblijf in België niet langer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen; en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

"U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verwijzing naar de problemen die u en uw familieleden in het verleden zouden hebben gekend, kan hier worden herhaald dat het CGVS eerder al tot de vaststelling kwam dat uw relaas hieromtrent weinig aannemelijk is gebleken. Uw terugkeer naar Afghanistan bevestigt dat.

U verklaart verder dat u hier al geruime tijd woont, studeerde en een diploma behaalde. Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke motieven geen verband houden met criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch ressorteren deze onder de definitie van subsidiaire bescherming.

U zou zich hier ook “de cultuur” eigen hebben gemaakt (CGVS, p.6). U toont evenwel niet aan dat u omwille van uw langdurig verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd. De documenten die u tijdens het onderhoud liet zien leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Deze documenten zeggen louter iets over uw identiteit en uw activiteiten in België.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “Tot slot wenst verzoeker op te merken dat het niet tot de bevoegdheid van het CGVS behoort – doch wel aan DVZ - om de ‘evenredigheidstoets’ door te voeren door minstens te laten uitschijnen dat zijn verblijfsduur, integratie, professionele én familiale situatie in België geen bezwaar kunnen vormen om terug te keren naar Afghanistan en zich daar te “kunnen schikken naar de vigerende wetten, regels en gebruiken”. Door zijn regularisatiebeslissing art. 9bis Vw. van destijds alsook de door verzoeker n.a.v. zijn recentste gehoor op het CGVS neergelegde stavingsstukken, dewelke expliciet vermeld worden in de bestreden beslissing, wordt ook het argument onderuit gehaald dat verzoeker terzake alleen maar blote beweringen laat gelden.”, dient erop gewezen dat het onderzoek naar de door verzoeker aangehaalde verwestering/inburgering in België door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkel dient te worden bekeken in het licht van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit onderzoek staat los van een beoordeling van deze elementen in het licht van een eventuele procedure tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen enkel concreet en aannemelijk element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij louter omwille van zijn verblijf en inburgering in België nood zou hebben aan internationale bescherming en zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt in zijn vluchtrelaas betreffende de problemen met de broers van een meisje waarmee hij een relatie had, dient er nogmaals op gewezen dat het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich geenszins volstaat teneinde de motieven aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS